

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613956896/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

dybt ned over vore Pander, og drukne vor Sorg i For-
glemmelsens Bæger.« — »Eller i Dødens,« svarede
Casimir, i det han reiste sig og gik.

En Deel af næste Dag henbragte Major Zelt-
ner og Casimir igien paa Jagt, hvor denne ganske
syntes at glemme sin Sorg, og hvor han, med stor
Iver og Heftighed, opjagede Dyrene, og skød en
heel Mængde Vildt. Da han og Zeltner om Aftenen
igien vare alene, sagde den sidste: »Der er et andet
Slags Vildt, som jeg nu ønsker at jage, og da jeg
i Dag har seet, at du paa det næieste kiender alle
Stier og Veie i Skoven, beder jeg dig at lede mig paa
Spor.« — »Hvor vil du hen?« — »Jeg vil see, hvor
Leontine har sin Gang hver Aften.« — »Hvem har
sagt dig, at hun gaaer ud hver Aften?« — »Ingen
har sagt mig det, men den Gang, en Qvinde gaaer
en Aften, pleier hun at gaae oftere.« — »Jeg er træt,«
sagde Casimir, »og jeg bliver helst hjemme.« — »Led
mig blot paa Spor denne Gang, saa skal jeg ikke be-
svære dig oftere,« sagde Major Zeltner.

Uagtet Casimir ikke var i det bedste Lune, og hel-
lere havde undslaaet sig for dette Eventyr, kunde han
ikke modstaae Zeltners Bøn, og de gik begge igien
ned i Haven, og skiulde sig bag Buskene. De havde
heller ikke ventet længe, da Leontine virkelig viste
sig paa Terrassen. Hun ilede giennem Haven, aab-
nede Laagen, vandrede over Marken, og sprang be-
hændig over Grøfter og Gierder, ligesom forrige
Aften. Zeltner og Casimir fulgte hende i Frastand.
Mellem Træerne tabte de hende vel nogle Øieblikke
af Sigte, men Casimir udpegede stedse en Sti, paa
hvilken de snart opdagede hende igien. Hun ilede
langt ind i Skoven, og standsede ikke, før hun havde
naaet en stor fri Plads, der laae omringet af Træer.
Her stod hun pludselig stille, og saae sig om. Kort
efter klappede hun i Hænderne, hvilket hun flere

Gange gientog, uden at Zeltner og Casimir i Førstningen kunde begribe, til hvem dette Tegn blev givet. Endelig hørte de det rasle i Buskene, og pludselig kom et hvidt Daadyr frem. Det gik lige hen til Leontine. Hun tog nu Brød af sin Kurv, hvilket hun rakte det, og Dyret spiste det af hendes Haand. Da hun havde givet det Alt, hvad hun havde medbragt, stod hun endnu længe, og klappede Daadyret, der syntes at begribe og svare til hendes Kiærlighed, endelig satte hun sig ned paa en mosbegroet Steen, hvorefter den hvide Daa endnu dvælede ved hendes Side, dog lagde den sig ikke ned, og dreiede lidt Hovedet hen mod de Buske, hvori Zeltner og Casimir havde skjult sig.

»Det er en af Dianas Nympher,« hviskede Zeltner, »kom derfor, lad os spille de dristige Fauners Rolle!« Dermed sprang han pludselig frem af sit Skiul, medens Casimir fulgte ham med langsomme Skridt. Ved den første Raslen af Buskene ilede Daadyret bort og forsvandt. Leontine sprang imidlertid op, dog flygtede hun ikke, men dreiede sig mod den Side, hvorfra Lyden kom, og syntes med spændt Opmærksomhed at vente paa, hvad der skulde skee.

»Skiønne Nymphe!« raabte Zeltner, »nu er du i Faunernes Magt, Dianas Vogn staaer rigtignok over dit Hoved, men hendes Pile have ikke mere den gamle Kraft, og selv om de havde den, saa kører hun nu alt for høit i Luften, til at kunne ramme mig.« Med disse Ord strakte han sin Arm ud, for at omfavne Leontine.

Men hurtig og undvigende traadte hun et Par Skridt tilbage, og lævede den høire Haand mod sin Nakke, næsten i samme Øieblik stod hun væbnet med den hvassc Pii, der ellers sad fast i hendes Fletninger, og der nu blinkede i Maanelyset, som en slæben Stilet. »Min Haand er øvet og sikker,« sagde